

Francesc, el Papa de la pau

Un dels més clars compromisos assumits pel papa Francesc és el del servei a la pau entre les nacions i en tot el món. El Sant Pare ha rebut dirigents com Angela Merkel, Vladimir Putin i François Hollande, i el proper dijous 27 de març té previst rebre Barack Obama. El Sant Pare Francesc, amb aquest compromís, es fa clarament continuador, amb el seu propi carisma, del servei a la pau realitzat pels seus antecessors Joan XXIII, Pau VI, Joan Pau II i Benet XVI.

GLOSSA

Visita dominical

Un matrimoni, pares de quatre fills —dos adolescents i dos infants—, dedica molts diumenges a visitar el padrí de baptisme d'un dels fills. Es tracta d'una persona anciana que viu sola, amb assistència personal durant la setmana. Havia estat company de treball del pare i molt relacionat amb la família. Arriben a casa del padrí, van a missa junts, comparteixen la taula i l'àpat que prèviament preparen i, en acabat, passen la tarda junts. Una manera de viure el diumenge que ha esdevingut habitual, volguda i gens qüestionada ni pels grans ni pels petits. És una acció que tampoc interfereix ni elimina les activitats artístiques, esportives i culturals de la família, sobretot dels membres adolescents.

Aquesta relació amb el padrí té un seguit d'aspectes que cal considerar i ponderar atesa la bondat en el creixement humà i espiritual de la família i dels seus membres: el respecte i la consideració a aquells que ens han ajudat a ser amb el seu testimoni i dedicació personals; l'exercici del servei envers aquella persona que viu les limitacions que comporta la vellesa, tot oferint-li ajuda material i moral amb senzillesa, naturalitat i, sobretot, amor; fer costat en els moments de malaltia, oferir com-

panyia quan hi ha perill de caure en la solitud, ajudar a esvaïr i superar les angoixes... I el que és més important: descobrir tot el que ens pot donar la persona que viu una vellesa honorable i lúcida, venent la temptació del desànim, després d'una llarga vida de servei als altres i de testimoniatge evangèlic. Aprendre del bagatge de l'experiència i d'una vida a la qual s'han anat afegint anys. És aquesta una acció que irradia tota la família, especialment els fills. «Aixeca't al davant de l'ancià i honora els seus cabells blancs; així reverenciaràs el teu Déu. Jo sóc el Senyor» (Lv 19,32).

Aprenuem, doncs, a donar confort, pau i coratge a les persones grans. És un deure de gratitud i una escola per a la vida. És un testimoni de vida cristiana. «Ajudeu-vos a portar les càrregues els uns als altres, i compliu així la llei de Crist» (Ga 6,2). Perquè, quan Jesús parla d'acollir els *petits*, també parla d'aquells que, tot i ser *grans*, amb l'edat han esdevingut més *petits*, més febles i més necessitats de l'afecte i la cura que ells van dedicar als altres. Així doncs, deure, testimoni i retribució per justícia, però també per amor incondicional, com ho és l'Amor de Déu!

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Les temptacions de l'Església avui (III). L'eficàcia del poder

Avui mateix l'Església diocesana té la satisfacció d'ordenar un nou prevere i dos diaques. Les mirades tendents al pessimisme diran que són pocs, a la vista de les necessitats que tenim a l'Església. Tindran raó, però ens sembla més encertada la mirada que considera aquestes ordenacions com un respir i una benedicció, que ajuda a anar endavant i que fa la situació d'exili eclesial més passador.

Tot i així, el fet de l'escassetat de vocacions, no només per al sacerdoti o la vida consagrada, sinó també per al matrimoni o la vida laïcal compromesa, fa que molts es preguntin si l'Església no reproduïx avui aquell Israel mirat pels profetes: som davant d'una Església infecunda, semblant a una vinya devastada (Is 5)? És que l'Església ha perdut la seva bellesa, com una esposa desproveïda dels seus adornaments, que ja no resulta atractiva (Is 2; Ez 16,38)?

Certament no desitgem una Església poderosa. Però ens queixem d'haver perdut eficàcia evangelitzadora, de no tenir força transformadora del món, de no saber influir en el canvi de les estructures, de manca de prestigi, de no tenir bona imatge... Tot això fa pensar. Estem lliures de la temptació de l'eficiència i de l'eficàcia? Respirarem a ple pulmó «la societat de l'èxit», que diria Piet van Breemen. És una veritable obsessió avui aconseguir assoliments. Valem el que fem i el que aconseguim: no tenir temps per estar molt ocupat és avui un títol; rendir, ser útil i tenir habilitats (així es formula un dels objectius de la moderna educació) és la millor carta de crèdit... ¿Totes les nostres ànsies responen solament a la necessitat d'autorealització, o més aviat són temptació de poder i de veure's reflectit en l'obra?

Els profetes a l'exili no s'estaven de denunciar una temptació, en la qual el poble va caure amb efectes desastrosos: buscar la sortida confiant en l'eficàcia, en «els carros i cavalls dels exèrcits», en el càlcul i en l'estratègia, fins i tot en el suport del poder polític. Isaïes i Ezequiel van cridar amb força al poble, clamant que haver entrat en el joc dels poderosos (els reis de Babilònia i Egipte, com dues àguiles que es disputaven el domini segons els seus interessos), buscar aliances i protecció, té com a conseqüència ineludible ser víctima dels interessos d'aquest mateix poder. La seva crida era simplement no fer res especial, sinó confiar, esperar en Jahvè (cf. Is 8,6; 30,1-17; Ez 17,1-10).

Jesús va refusar ser rei (cf. Jn 6,15) i cada vegada que amb els seus miracles era «espectacularment eficaç», fugia, manava silenci i imposava el secret (cf. Mc 1,34). L'eficàcia del Regne de Déu és d'una altra índole ben diferent: una minúscula llavor, una petita porció de llevat, una desproporcionada i gratuïta sembra, una llum sobre el portallànties, un petit grup d'ignorants i pecadors... un fracassat, assassinat fora de la ciutat, mort en solitud i escarni...

No vengem la temptació de l'eficàcia i del poder fomentant la impotència o la incapacitat, sinó comptant amb el misteri. Deixar obrar a Déu amb el seu misteri a l'Església, amb el seu estil i els seus temps.

- Deixar espai al Misteri de Déu és buscar la veritable eficàcia: tot el que som estarà realment al seu servei, no al servei del nostre prestigi.
- Deixar temps al Misteri de Déu és reconèixer que no som els amos de la història: ella mai no se subjecta a les nostres estratègies i càlculs.
- Deixar que solament brilli la glòria de Déu és la prova de l'autèntica humilitat: si alguna cosa veritable i santa resplendeix en nosaltres serà la seva pròpia presència.

Als ulls dels exiliats va dibuixant-se una nova Església (una nova «Golah», que dirien els hebreus), que no és cap altra que el Poble purificat en l'exili.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

SANTIAGO TORREGROSA

Acompanyar i donar esperança

En Santiago Torregrosa és pare de família —té tres fills—, llicenciat en ciències religioses, guàrdia civil —durant 12 anys en l'especialitat del trànsit— i des de 2010 és el delegat episcopal de la pastoral del trànsit de Girona. A la delegació tenen un grup d'amics i familiars de víctimes d'accidents de trànsit, «amb la finalitat d'acompanyar i donar esperança».

Quines són les línies d'actuació de la delegació?

Com a delegat, tinc una doble funció: ajudar a viure l'Evangeli —com a acció pròpia, positiva i alegre de l'Església— i a afrontar les situacions greus i alarmants, com són els accidents de trànsit —combatre'ls, recordar la dimensió ètica del trànsit i crear consciència de la responsabilitat que tots tenim en compartir les vies públiques.

En què l'ajuda haver estudiat teologia?

La teologia és una recerca de Déu. També és un voler saber més sobre el nostre origen i el nostre destí. Sens dubte, aprofundir una mica en aquest saber il·limitat ajuda en la vida diària, en la realització del meu servei.

Quins valors positius fomenten?

Treballem els valors per evitar patir l'accident. Sabem que l'educació és la millor prevenció, i per això vàrem crear el Concurs d'educació vial Pere Jordà per als alumnes de primària i de secundària de la diòcesi. Dibuixen i redacten els valors que han anat desenvolupant al costat dels professors de religió. També hem coordinat un curs universitari per sensibilitzar aquests estudiants i crear una xarxa d'agents en mobilitat segura, perquè el boca-orella mostri aquests valors i s'encomanin.

HISTORIA DE LA CARIDAD

Chiara Lubich y los focolares

El fomento de la comunión en la Iglesia y en el mundo es una forma de caridad. En este sentido, es muy significativa la experiencia de Chiara Lubich (1920-2008), quien fundó el Movimiento de los Focolares, compuesto por hombres y mujeres, laicos, solteros y célibes, consagrados, casados, cristianos y creyentes de diversas religiones y también no creyentes, atraídos por el ideal de un mundo unido y solidario.

Su espiritualidad está centrada en el mandamiento nuevo de Jesús: «Amaos los unos a los otros como yo os he amado». «Que todos sean una sola cosa» (Jn 15,12 y 17,21). De aquí brotaron la escucha, la hermandad, la benevolencia, la comprensión afectuosa de las razones de los otros, el diálogo como testimonio de la actitud cristiana.

Desarrolló Chiara Lubich un empeño constante por la comunión en la Iglesia, por el diálogo ecuménico y por la hermandad entre los pueblos, tres frutos trascendentales del amor a Dios y entre los hermanos.

El concepto de comunión constituye una realidad primordial en la vida del cristianismo, una expresión sensible del amor divino y del amor cristiano. La eucaristía consiste en la comunión con Dios y entre los hermanos y es la fuente de las obras que expresan esta doble forma de comunión.

Juan María Laboa
(Por sus frutos los conoceréis.
Historia de la caridad en la Iglesia,
Editorial San Pablo)

HECHOS DE VIDA

El egoísmo causa infelicidad

Un autor pregunta: «Según tu manera de ver y de pensar, ¿quién es un egoísta? ¿Quién te parece que es una persona egoísta?» Y responde: «El egoísta es quien no piensa nunca en los demás. Sólo piensa en sí mismo. En su propio "yo". Y en nadie más.»

- El egoísta utiliza a las personas sólo para su provecho.
- El egoísta exige siempre, como si todos le debieran algo.
- El egoísta suele vivir desquiciado en la vida y en el amor.
- El egoísta vive entre la soledad y la amargura.
- El egoísta es capaz de mentir, de hacer daño si se tercia.
- El egoísta no vive contento. No es feliz. Ni sabe hacer feliz a nadie. Sólo vive para sí mismo.

Concepción Arenal escribía: «Quien no piensa más que en sí mismo, no es querido por nadie. Y quien no es querido por nadie, acaba por ser infeliz.»

Viviríamos mejor, incluso ganaríamos en salud —según dicen los médicos del cuerpo y del espíritu, que «curan»—, si supiéramos liberarnos de nuestros egoísmos, soberbias, ambiciones, avaricias..., si pensáramos menos en nosotros mismos y un poquito más en los demás.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El papa Francisco a nuestra puerta

«Me presento a la puerta de su casa», dice el Papa, en una carta dirigida a cada familia mientras contempla la de Nazaret.

¿No se encuentra en esta frase un método para prepararnos y sentir con el próximo Sínodo de los Obispos del mes de octubre sobre «Los retos pastorales de la familia en el contexto de la evangelización»?

El Papa habla con afecto —«queridas familias»—; con sencillez —«me presento»—; y con humildad —«estoy a la puerta». ¿De dónde?, «de su casa», de algo vital para usted: de su hogar. En cada puerta ofrece: «Esta Asamblea Sinodal está dedicada de modo especial a ustedes». Este encuentro importante «para todo el pueblo de Dios» se dedica a ustedes, «a su vocación y misión en la Iglesia y en la sociedad, a los problemas de los matrimonios, de la vida familiar, de la educación de los hijos, y a la tarea de las familias en la misión de la Iglesia». Y, a la puerta, el Papa pide como necesaria contribución «el apoyo de la oración...: invoquen con insistencia al Espíritu Santo».

Afecto, sencillez, humildad, servicio, profundidad, oración: bagaje educativo que nos impele a situarnos con responsabilidad en este momento de la Iglesia.

Hna. M. de los Ángeles Maeso
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 24. ■ Dilluns** (litúrgia hores: 3a setmana) [2Re 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen màrtir; santa Caterina de Suècia, verge, filla de santa Brígida.
- 25. □ Dimarts** [Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38]. Solemnitat de l'Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel a Maria de Nazaret; anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.
- 26. ■ Dimecres** [Dt 4,1,5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.
- 27. ■ Dijous** [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, mr.
- 28. ■ Divendres** [Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.
- 29. ■ Dissabte** [Os 6,1-6 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg., a Toledo.
- 30. ■ † Diumenge vinent**, IV de Quaresma (lit. hores 4a. setm.) [1Sa 16,1b.6-7.10-13a / Sl 22 / Ef 5,8-14 / Jn 9,1-41 (o més breu: 9,1.6-9.13-17.34-38)]. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

DIUMENGE III DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran». El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu donarà un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure». Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel.

I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor és amb nosaltres o no hi és?»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssim la seva veu: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo; / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 4,5-42)

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dóna'm aigua». Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que sóc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada». Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no t'he res per treure aigua. D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?»; Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta, tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna». Li diu la dona: «Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem». Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adorareu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres, no sabeu qui adorea; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messias, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messias sóc jo, que parlo amb tu.»

Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món.»

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquellos días, el pueblo, torturado por la sed, murmuró contra Moisés: «¿Nos has hecho salir de Egipto para hacernos morir de sed a nosotros, a nuestros hijos y a nuestros ganados?» Clamó Moisés al Señor y dijo: «¿Qué puedo hacer con este pueblo? Poco falta para que me apedreen.» Respondió el Señor a Moisés: «Preséntate al pueblo llevando contigo algunos de los ancianos de Israel; lleva también en tu mano el cayado con que golpeaste el río, y vete, que allí estaré yo ante ti, sobre la peña, en Horeb; golpearás la peña, y saldrá de ella agua para que beba el pueblo.» Moisés lo hizo así a la vista de los ancianos de Israel. Y puso por nombre a aquel lugar Masá y Meribá, por la reyerta de los hijos de Israel y porque habían tentado al Señor, diciendo: «¿Está o no está el Señor en medio de nosotros?»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 5,1-2.5-8)

Hermanos: Ya que hemos recibido la justificación por la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo. Por él hemos obtenido con la fe el acceso a esta gracia en que estamos: y nos gloriamos, apoyados en la esperanza de alcanzar la gloria de Dios. Y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones con el Espíritu Santo que se nos ha dado.

En efecto, cuando nosotros todavía estábamos sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; en verdad, apenas habrá quien muera por un justo; por un hombre de bien tal vez se atreviera uno a morir; mas la prueba de que Dios nos ama es que Cristo, siendo nosotros todavía pecadores, murió por nosotros.

▶ Lectura del Santo evangelio según san Juan (Jn 4,5-42)

En aquel tiempo, llegó Jesús a un pueblo de Samaria llamado Sicar, cerca del campo que dio Jacob a su hijo José; allí estaba el manantial de Jacob. Jesús, cansado del camino, estaba allí sentado junto al manantial. Era alrededor del mediodía. Llegó una mujer de Samaria a sacar agua, y Jesús le dice: «Dame de beber.» Sus discípulos se habían ido al pueblo a comprar comida. La samaritana le dice: «¿Cómo tú, siendo judío, me pides de beber a mí, que soy samaritana?» Porque los judíos no se tratan con los samaritanos. Jesús le contestó: «Si conocieras el don de Dios y quién es el que te pide de beber, le pedirías tú, y él te daría agua viva.» La mujer le dice: «Señor, si no tienes cubo, y el pozo es hondo, ¿de dónde sacas el agua viva?; ¿eres tú más que nuestro padre Jacob, que nos dio este pozo, y de él bebieron él y sus hijos y sus ganados?» Jesús le contestó: «El que bebe de esta agua vuelve a tener sed; pero el que beba del agua que yo le daré nunca más tendrá sed: el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en un surtidor de agua que salta hasta la vida eterna.» La mujer le dice: «Señor, veo que tú eres un profeta. Nuestros padres dieron culto en este monte, y vosotros decís que el sitio donde se debe dar culto está en Jerusalén.» Jesús le dice: «Créeme, mujer: se acerca la hora en que ni en este monte ni en Jerusalén daréis culto al Padre. Vosotros dais culto a uno que no conocéis; nosotros adoramos a uno que conocemos, porque la salvación viene de los judíos. Pero se acerca la hora, ya está aquí, en que los que quieren dar culto verdadero adorarán al Padre en espíritu y verdad, porque el Padre desea que le den culto así. Dios es espíritu, y los que le dan culto deben hacerlo en espíritu y verdad.» La mujer le dice: «Sé que va a venir el Mesías, el Cristo; cuando venga, él nos lo dirá todo.» Jesús le dice: «Soy yo, el que habla contigo.»

En aquel pueblo muchos creyeron en él. Así, cuando llegaron a verlo los samaritanos, le rogaban que se quedara con ellos. Y se quedó allí dos días. Todavía creyeron muchos más por su predicación, y decían a la mujer: «Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo.»

COMENTARI

Jesús, un jueu

Com en altres diàlegs de Jesús en l'Evangeli de Joan (Nicodem, el discurs del pa, les germanes de Llätzer), el diàleg de Jesús amb la dona samaritana és una peça literària d'una densitat poc comuna. Hi tenim múltiples temes d'un cert gruix. L'aigua viva; Jesús i Jacob; Jesús, un profeta (o «el» profeta?); el lloc d'adorar Déu; el Messias que ha de venir. El resultat és la fe de molts samaritans, una dada que el llibre dels Fets dels apòstols confirmarà (Ac 8). Escollim dos temes:

Jesús, un jueu (4,9). L'Evangeli de Joan fa al·lusions importants a la condició humana de Jesús: per exemple, «aquí teniu l'home» (Jn 19,5); «tu sent com ets un home et fas

a tu mateix Déu» (10,33; cf. 8,40; 9,11). Tanmateix, sembla que no podem negar que l'accent de l'Evangeli de Joan està més en la inusitada pertinença de Jesús a l'àmbit de Déu (Jn 1,1-2; 8,24; 8,58; 13,19; 20,28).

Ara bé, en el text d'avui queda molt clar que Jesús és un jueu (malgrat que sigui de Natzalet, cf. 1,45-46). Més encara, la filiació jueva de Jesús serà clau en la seva condemna a mort. El text d'avui subratlla endemés que «la salvació, la plenitud a què estem tots cridats, ve dels jueus» (4,22; cf. 3,16-18). El paper del judaisme de cara a «creure en Jesús» és una dada cabdal de l'Evangeli de Joan. Tenim present i valorem positivament que Jesús continua sent un jueu i que nosaltres som fills del judaisme de Jesús?

L'aigua viva és un tema molt important en l'Evangeli de Joan. Recordem que l'aigua apareix, de diverses formes, en tots els capítols narratius de l'Evangeli de Joan (Jn 1-12). Ara bé, la fórmula d'avui és colpidora: «L'aigua que jo li donaré es convertirà dintre d'ell en una font d'aigua que brolla per a la vida eterna.»

Convé afegir aquí un text de l'Evangeli de Joan que parla directament d'aquesta aigua: «Deia això referint-se a l'Esperit que havien de rebre els qui creurien en ell. Encara no hi era l'Esperit perquè Jesús no havia estat glorificat» (Jn 7,38-39; cf. 19,30 i 19,31-37). El baptisme de Jesús en l'Evangeli de Joan és el baptisme en l'aigua i l'Esperit (cf. 3,3-8).

CRÒNICA

Jornada Diocesana de la Família. 28 famílies amb els seus fills, és a dir, un total de 56 adults i 30 infants entre 1 i 13 anys es van aplegar a la Casa de l'Església el passat 9 de març. Al matí va ser una jornada de treball sobre el document «Transmissió de la fe a la família», elaborat a l'àmbit dels delegats de Família i Vida de la CET que coordina el bisbe Agustí. Les conclusions d'aquest treball fet en grups serviran per encetar des de la Delegació diocesana una reflexió per a la coordinació entre la família, l'escola i la parròquia amb l'objectiu comú de la transmissió de la fe. L'eucaristia i el dinar de germanor van completar la jornada.

Recés de Quaresma per a joves de la diòcesi. El 9 de març a la tarda, a la Casa de l'Església, un grup de joves de Piera, Viladecans, La Palma de Cervelló, Les Cabanyes i el Prat de Llobregat va aprofundir la relació amb Jesús de la mà del germà Pascual Pi-

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Visita ad limina, en primera persona. El bisbe Agustí, al seu retorn de Roma, expressa així les seves impressions: «Crec sincerament que la *Visita ad limina* ha complert el que d'ella s'ha d'esperar: una trobada en l'Esperit, de l'Església particular amb el centre essencial de comunió interna i universal. Això que sona a fórmula feta, esdevé vida concreta i fecunda per a tots nosaltres. El to, l'estil i les vivències específiques d'encontres amb el Papa, amb els germans, en el marc del diàleg personal i les celebracions litúrgiques, han afavorit el revifament de la vivència profunda del goig que significa ésser membre d'aquesta Església nostra i del Senyor. Som veritablement una comunió de germans, que comparteix una mateixa fe i un mateix amor, encara que peregrinant en esperança.»

les, OH, amb l'ajut de textos evangèlics i de la darrera exhortació del papa Francesc *Evangelii Gaudium*.

AGENDA

Jornada Catalana d'Apostolat Seglar. Amb el títol «Apostolat Seglar: camins d'evangelització», la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar de Catalunya (CIAS) organitza el proper 5 d'abril, a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat, una jornada adreçada als responsables a nivell

diocesà i català de moviments i associacions laïcals o grups no associats i als seus consiliaris i acompanyants de la fe. Amb aquesta jornada es vol iniciar una reflexió i comunicació comuna del laïcat de tots els bisbats catalans

per tal de valorar tot el que ja es fa i per caminar vers una trama laical que faci més present l'Església a casa nostra. Comença a les 10 h i acaba amb el dinar. Informació i inscripcions: vicariaseglar@bisbatsantfeliu.cat, tel. 936 327 630.

Pregària vocacional. Un mes més, la Delegació de Pastoral Vocacional convoca tothom a una estona de pregària els últims dijous de mes, a la capella de la Casa de l'Església. La propera, el 27 de març, a les 19 h.

Acte en memòria del bisbe Pere Tena i Garriga. Dimecres 26 de març, a les 12.10 h, a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona. Organitzat per la Facultat de Teologia de Catalunya, el Centre de Pastoral Litúrgica i l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona.

Sortida del grup de joves de la Federació de Cristians de Catalunya. Dissabte 29 de març. Aquesta sortida a Montblanc consistirà en unes vivències d'un sol dia, amb excursió, col·loqui, pregària amb cants i dinar plegats, concretament al Santuari de la Mare de Déu de la Serra. Mn. Pere Fibla, serà el responsable de conduir la jornada. Més informació: tel. 933 630 364 (Lluïsa o Gerard), redaccio@flama.info.

CATEDRAL

3r diumenge de Quaresma, amb tres ordenacions. Avui, a les 19 h, ordenacions de Sándor Benarik, com a prevere; Sergi Sicília, seminarista, com a diaca; Pere Pujol, casat, com a diaca permanent.

ECO DE LA PALABRA

Las tentaciones de la Iglesia hoy (III). La eficacia del poder

Tal día como hoy la Iglesia diocesana tiene la satisfacción de ordenar un nuevo presbítero y dos diáconos. Las miradas tendentes al pesimismo dirán que son pocos, a la vista de las necesidades que tenemos en la Iglesia. Tendrán razón, pero nos parece más acertada la mirada que considera estas ordenaciones como un respiro y una bendición, que ayuda a seguir adelante y que hace la situación de exilio eclesial más vivible.

Así y todo, el hecho de la escasez de vocaciones, no sólo para el sacerdocio o la vida consagrada, sino también para el matrimonio o la vida laical comprometida, hace que muchos se pregunten si la Iglesia no reproduce hoy aquel Israel mirado por los profetas: ¿estamos ante una Iglesia infecunda, semejante a una viña saqueada (*Is 5*)? ¿Es que la Iglesia ha perdido su belleza, como una esposa despojada de sus adornos, que ya no resulta atractiva (*Os 2; Ez 16,38*)?

Ciertamente no deseamos una Iglesia poderosa. Pero nos quejamos de haber perdido eficacia evangelizadora, de no tener fuerza transformadora del mundo, de no saber influir en el cambio de las estructuras, de carecer de prestigio, de no tener buena imagen... Todo esto hace pensar. ¿Estamos libres de la tentación de la eficiencia y de la eficacia? Respiramos a pleno pulmón «la sociedad del éxito», que diría Piet van Breemen. Es una verdadera obsesión hoy alcanzar logros. Valemos lo

que hacemos y lo que conseguimos: no tener tiempo por estar muy ocupado es hoy un título; rendir, ser útil y tener habilidades (así se formula uno de los objetivos de la moderna educación) es la mejor carta de crédito... ¿Todas nuestras ansias responden solamente a la necesidad de autorrealización, o más bien son tentación de poder y de verse reflejado en la obra?

Los profetas en el exilio no dejaron de denunciar una tentación, en la que el pueblo cayó con efectos desastrosos: buscar la salida confiando en la eficacia, en «los carros y caballos de los ejércitos», en el cálculo y en la estrategia, incluso en el apoyo del poder político. Isaías y Ezequiel gritaron con fuerza al pueblo, clamando que haber entrado en el juego de los poderosos (los reyes de Babilonia y Egipto, como dos águilas que se disputaban el dominio según sus intereses), buscar alianzas y protección, tiene como consecuencia ineludible ser víctima de los intereses de ese mismo poder. Su llamada era simplemente no hacer nada especial, sino confiar, esperar en Yahvé (cf. *Is 8,6; 30,1-17; Ez 17,1-10*).

Jesús rehusó ser rey (cf. *Jn 6,15*) y cada vez que con sus milagros era «espectacularmente eficaz», huía, mandaba silencio e imponía secreto (cf. *Mc 1,34*). La eficacia del Reino de Dios es de otra índole bien distinta: una minúscula semilla, una pequeña porción de levadura, una desproporciona-

da y gratuita siembra, una luz sobre el celemín, un pequeño grupo de ignorantes y pecadores... un fracasado, asesinado fuera de la ciudad, muerto en soledad y escarnio...

No venceremos la tentación de la eficacia y del poder fomentando la impotencia o la incapacidad, sino contando con el misterio. Dejar obrar a Dios con su misterio en la Iglesia, con su estilo y sus tiempos.

—Dejar espacio al Misterio de Dios es buscar la verdadera eficacia: todo lo que somos estará realmente a su servicio, no al servicio de nuestro prestigio.

—Dejar tiempo al Misterio de Dios es reconocer que no somos los amos de la historia: ella nunca se sujeta a nuestras estrategias y cálculos.

—Dejar que sólo brille la gloria de Dios es la prueba de la auténtica humildad: si algo verdadero y santo resplandece en nosotros será su propia presencia.

A los ojos de los exiliados va dibujándose una nueva Iglesia (una nueva «*Golah*»), que dirían los hebreos), que no es otra que el Pueblo purificado en el exilio.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat